

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ Θ' ΛΟΥΚΑ (17/11/2013)

Η ερμηνεία του Συμβόλου της Πίστεως (12)
«Και εις ένα Κύριον Ιησούν Χριστόν» - Το όνομα του Χριστού

Έχοντας ολοκληρώσει, αγαπητοί μου, την ερμηνεία του 1^{ου} άρθρου του Συμβόλου της Πίστεως, που αναφέρεται στον Θεό Πατέρα, εισερχόμαστε σήμερα στο επόμενο άρθρο, που αφορά στο 2^ο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος, με το οποίο ομολογούμε την πίστη της Εκκλησίας μας «και εις ένα Κύριον, Ιησούν, Χριστόν»¹ Πριν εισέλθουμε στην Θεολογική προσέγγιση του Κυρίου, ως τέλειου Θεού και τέλειου ανθρώπου, είναι απαραίτητο να σταθούμε στις τρεις αυτές λέξεις, με τις οποίες αρχικώς προσδιορίζεται: Κύριος, Ιησούς, Χριστός.

Η λέξη «Κύριος», την εποχή του Χριστού, ήταν επενδυμένη με ιδιαίτερη δυναμική και φορτισμένη με ιδιότητες και εξουσίες που οι Ρωμαίοι αυτοκράτορες διεκδικούσαν και απέδιδαν στον εαυτό τους. Σήμαινε τον ηγέτη, που ήταν προικισμένος με θεία εξουσία και δύναμη και είχε σταλεί από τον Θεό να κυβερνήσει τον κόσμο. Οι Χριστιανοί, από τη στιγμή που ομολόγησαν πίστη στον Χριστό, απέδωσαν σε Εκείνον την ιδιότητα του Κυρίου, του φορέα, δηλ. της Θεϊκής εξουσίας και αρνήθηκαν να την αναγνωρίσουν στο πρόσωπο του αυτοκράτορα. Οι Χριστιανοί, πλέον, πιστεύουν ότι Εκείνος είναι ο κυρίαρχος του κόσμου, ο εξουσιαστής της ζωής και του θανάτου, ο κυβερνήτης του νοητού σκάφους της Εκκλησίας. Αυτή τους η πίστη είχε ως αποτέλεσμα να ξεσπάσουν εναντίον τους οι απηνείς διωγμοί των πρώτων αιώνων της Εκκλ/κής ιστορίας, που ανέδειξαν αναρίθμητα πλήθη Αγίων Μαρτύρων.

Το όνομα «Ιησούς» ήταν ένα κοινό εβραϊκό όνομα, το οποίο στην Παλαιά Διαθήκη αποδίδεται σε πρόσωπα εντεταλμένα από τον Θεό να διαδραματίσουν σπουδαίο ρόλο στην σωτηρία του Ισραηλιτικού λαού. Στο πρόσωπο του Κυρίου, όμως, το όνομα «Ιησούς», συνδυασμένο με το δεύτερο όνομα «Χριστός», λαμβάνει ύψιστες πνευματικές διαστάσεις, καθώς Τον καθιστά τον Σωτήρα και Λυτρωτή του κόσμου από την φθορά του θανάτου και την αιχμαλωσία της αμαρτίας. «Χριστός» σημαίνει «Κεχρισμένος», ο απεσταλμένος και αναμενόμενος Μεσσίας. Ο Χριστός ήταν η προσδοκία των εθνών, κάτι που φαίνεται καθαρά στην Παλαιά Διαθήκη. Ο λαός προετοιμαζόταν επί αιώνες για την έλευσή του, ζούσε με την προσμονή του. Γι' αυτό μπορεί κανείς να εντοπίσει τριακόσιες, περίπου, Μεσσιανικές προφητείες, που αποκαλύπτουν αυτή την προσδοκία, μετουσιώνουν τον πόθο και προσφέρουν την βάση για τον υπολογισμό του χρόνου που θα έφθανε

---

¹ Α' Κορ. 1,10 και 8,6 και Ιωάν. 17,3

στη γη ο Μεσσίας Χριστός² Την αποκάλυψη της Μεσσιανικότητας του Χριστού έκανε ο αγγελιοφόρος Αρχάγγελος του Θεού στον έκπληκτο Ιωσήφ: «και καλέσεις το όνομα αυτού Ιησούν. Αυτός γαρ σώσει τον λαόν αυτού από των αμαρτιών αυτών»³

Ιησούς Χριστός! Όλος ο κόσμος, προ και μετά Χριστόν, περιπλέκεται γύρω από αυτό το όνομα. Η ίδια η ιστορία σηματοδοτείται και προσδιορίζεται χρονικά από αυτό το όνομα, που μακαρίζεται από τους Αγίους: «Τι είναι μακαριότερο; Τι ευδαιμονέστερο; Τι γλυκύτερο υπάρχει από το να μελετά κανείς πάντοτε το ένδοξο και τερπνό και πολυπόθητο όνομα του Ιησού Χριστού, διά του οποίου ό,τι κι αν ζητήσει κανείς από τον Πατέρα και απ' Αυτόν τον Ίδιο, το λαμβάνει; Ποια έννοια και ενθύμηση είναι πιο χαρούμενη και πιο Θεία από την ενθύμηση του σωτηρίου και Θεοπρεπούς και φοβερού ονόματος του Ιησού Χριστού, του Υιού του Θεού, του υπέρ παν όνομα ονόματος, εις το οποίο κάμπτουν και θα κάμπσουν το γόνυ τα επουράνια, τα επίγεια και τα καταχθόνια;»⁴

«Τούτο το όνομα έγινε η σύνθεση όλων των ύψιστων ιδανικών του κόσμου. Η ελευθερία, ο λόγος, η αγάπη, η πίστη, η εργατικότητα, όλα αυτά βρίσκονται σε ένα όνομα: Χριστός. Τούτο το όνομα έγινε και σύμβολο και προστάτης κάθε ανώτερου νοήματος, κάθε ευγενικού αισθήματος, κάθε καλής προσπάθειας που υπηρετεί το γενικό καλό. Τούτο το όνομα είναι η προφητεία, που ακόμα δεν έχει πραγματοποιηθεί, η προφητεία κάθε ιδανικού. Όλα τα ιδανικά στον κόσμο θα πραγματοποιηθούν. Τούτο σημαίνει το όνομα Χριστός»⁵

Το όνομα του Χριστού γνώρισε και γνωρίζει την απόλυτη δόξα, όσο και την μεγίστη απαξίωση. Υμνοлогείται, αλλά και βλασφημείται. Λατρεύεται, αλλά και διασύρεται. Το όνομα του Χριστού δε δικαιολογεί πολέμους, διακρίσεις, σχίσματα, υποκρισία κρυμμένη πίσω από παραπετάσματα υποκριτικής ευσέβειας. Πολλοί το καπηλεύτηκαν για να εξυπηρετήσουν δικούς τους άνομους σκοπούς, πολλοί το διακωμωδούν, μέσα από φθαρμένους και παρηκμασμένους διαύλους της τέχνης. Όλοι μας, όμως, το θρυμματίζουμε όταν επιλέγουμε την ζωή της αμαρτίας, όντας Χριστιανοί.

Όλα αυτά δείχνουν την απόλυτη ταπείνωση και μακροθυμία του Χριστού, αλλά και την τεράστια ευθύνη όλων όσοι επικαλούμαστε το όνομά του. Γι' αυτό αδελφοί μου, να γνωρίζουμε ότι η μεγαλύτερη τιμή του ονόματος του Χριστού είναι να αγαπούμε καρδιακά, να λατρεύουμε εμπειρικά τον Ιησού και να κάνουμε το όνομά του αναπνοή της ψυχής μας μέσω της προσευχής. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

² Ενδεικτικά βλ. Γέν. 40, Δανιήλ Β και Θ, Ησαΐα, 11,1-2

³ Ματθ. 1,21

⁴ Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης. Πρωτ. Γεωργίου Δορμπαράκη, «Ο Ηγαπημένος», σελ. 10

⁵ Άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς, «Αγά βαδίζει ο Χριστός», σελ. 23